

Indleveringen af betalingspåkrav til fogedretten er et retsligt skridt, der afbryder forældelse, jf. blandt andet 1908-lovens § 2, 2. pkt.

I de tilfælde, hvor fordringshaveren alene anmoder om at få etableret et tvangsfuldbyrdsesgrundlag, gælder samme værnetingsregler som i civile retssager, jf. henvisningen til retsplejelovens kapitel 22.

I de tilfælde, hvor fordringshaveren ønsker udlæg foretaget uden fornyet anmodning, skal der endvidere være værneting efter retsplejelovens § 487, stk. 1, der indeholder de almindelige regler om værneting ved udlæg. Betalingspåkravet kan således i disse tilfælde kun indgives til fogedretten i en retskreds, hvor der både er værneting efter kapitel 22 og efter § 487, stk. 1.

Fogedretten påser af egen drift, at den er rette værneting, jf. herved den foreslåede § 477 c. Er fogedretten ikke rette værneting, afvises sagen, jf. ligeledes den foreslåede § 477 c. Der vil således ikke skulle ske henvisning til rette værneting, men fordringshaveren må i givet fald selv indlevere betalingspåkravet på ny til rette værneting. Det bemærkes, at hvis dette sker inden 3 måneder efter afvisningen, skal der ikke svares ny retsafgift, jf. retsafgiftslovens § 15 b, jf. § 8 (lovforslagets § 2, nr. 2).

Stk. 2 fastslår, at betalingspåkrav først kan indleveres til fogedretten, når der til skyldneren er sendt en påkravsskrivelse, der opfylder betingelserne i § 10, stk. 2 og 3, i lov om inkassovirksomhed, og den frist, der er nævnt i § 10, stk. 3, i lov om inkassovirksomhed, er udløbet, jf. dog inkassolovens § 11. Der skal således være sendt en påkravsskrivelse til skyldneren, der tydeligt angiver alle oplysninger, som er nødvendige for skyldnerens bedømmelse af fordringen. I påkravsskrivelsen skal endvidere angives en frist på mindst 10 dage, inden for hvilken skyldneren kan indfri fordringen, uden at der foretages foranstaltninger, hvorved skyldneren påføres yderligere omkostninger. Betalingspåkrav kan dermed tidligst indleveres til fogedretten, når den frist på mindst 10 dage, der er angivet i påkravsskrivelsen, er udløbet, uden at skyldneren har betalt. Betalingspåkrav kan dog indgives uden at afvente udløbet af fristen på mindst 10 dage, såfremt der er en nærliggende risiko for, at fordringen ellers ikke vil kunne inddrives, jf. henvisningen til inkassolovens § 11.

Henvisningerne til inkassolovens §§ 10, stk. 2 og 3, og 11 indebærer, at der i forbindelse med indlevering af et betalingspåkrav til fogedretten stilles samme krav til påkravsskrivelsens indhold, til fristen for at betale, uden at der påløber yderligere omkostninger, og til betingelserne for ikke at afvente udløbet af fri-

sten som efter inkassoloven. Kravet i den foreslåede § 477 b, stk. 2, om fremsendelse af påkravsskrivelse til skyldneren gælder, uanset om inkassoloven finder anvendelse. Der skal således i alle tilfælde før indgivelsen af et betalingspåkrav til fogedretten være fremsendt en påkravsskrivelse til skyldneren.

Fogedretten påser af egen drift, at betingelserne i stk. 2 er opfyldt, og afviser i benægtende fald sagen, jf. den foreslåede § 477 c. Fogedrettens prøvelse sker på grundlag af betalingspåkravet, der således skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for, at fogedretten kan konstatere, at betingelsen om fremsendelse af påkravsskrivelse til skyldneren er opfyldt. Fogedretten kan dog eventuelt indrømme fordringshaveren en frist til at afhjælpe eventuelle mangler ved betalingspåkravet i denne henseende, jf. den foreslåede regel i § 477 c, stk. 2.

Stk. 3 opregner de indholdsmæssige krav til betalingspåkravet. Kravene svarer til kravene til stævninger, jf. retsplejelovens § 348, stk. 2, med følgende tre modifikationer:

Det er tilstrækkeligt, at betalingspåkravet indeholder en kort fremstilling af de faktiske og retlige omstændigheder, hvorpå kravet støttes, jf. *nr. 4*. Dette er dog på trods af ordlyden af retsplejelovens § 348, stk. 2, nr. 4, i realiteten også tilfældet for stævninger i inkassosager, jf. herved betænkning nr. 1401/2001 om reform af den civile retspleje I side 487.

Da skyldneren kan afbryde virkningen af betalingspåkravet ved en blank indsigelse mod kravet, jf. bemærkningerne til § 477 e, stk. 1, stilles der ikke krav om, at relevante bilag skal vedlægges.

For at sikre skyldneren bedst muligt foreslås det, at vejledningen til skyldneren skal fremgå af selve betalingspåkravet, jf. *nr. 5*, og ikke som ved forkyndelse af stævninger af et separat dokument, jf. retsplejelovens § 350, stk. 1, 2. pkt.

Fogedretten påser af egen drift, at kravene i stk. 3 er opfyldt, og afviser i benægtende fald sagen, jf. den foreslåede § 477 c. Fogedretten kan dog eventuelt indrømme fordringshaveren en frist til at afhjælpe mangler, jf. den foreslåede regel i § 477 c, stk. 2.

Stk. 4 opregner de valgmuligheder, fordringshaveren har for behandlingen af betalingspåkravet.

Fordringshaveren kan for det første anmode om, at sagen slutes og betalingspåkravet tilbagesendes, hvis udlæg er udelukket i medfør af fredningsreglen i retsplejelovens § 490. I givet fald tilbagebetales retsafgiften, jf. forslaget til retsafgiftslovens § 15 a, stk. 5 (lovforslagets § 2, nr. 2).

Fordringshaveren har for det andet to valgmuligheder, hvis skyldneren ikke fremsætter indsigelser. For-